

dag anslås i finansåret 1964-65 at ville andrage 62 kr.

Den ovennævnte formindskelse af fangedagene med 30.000 svarer således til en årsudgift på 1.860.000 kr.

En så stor besparelse kan dog ikke påregnes. Ikke alle udgifter er i lige grad afhængige af fangetallet. Om visse besparelser gælder ikke alene, at deres størrelse er vanskelig at beregne, men også, at de i hovedsagen må vise sig på noget længere sigt (bygninger, inventar, personale m. v.).

Der er foretaget en beregning af den besparelse, der kan påregnes på de udgiftsposter, der fuldt ud og umiddelbart er afhængige af fangetallet (kost, beklædning m. v.). Alene denne besparelse må antages at blive på 255.000 kr.

Ved en økonomisk vurdering af forslaget bør — ud over det ovenfor anførte — tages i betragtning, at der er god grund til at antage, at de nye prøveløsladelsesregler — i overensstemmelse med deres formål — vil begrænse antallet af tilbagefald til ny kriminalitet. Dette vil ikke alene betyde yderligere besparelser for fængselsvæsenet, men naturligvis også have andre gunstige økonomiske virkninger (de pågældendes produktive indsats, besparelser med hensyn til sociale udgifter m. v.).

Spørgsmål 5.

Vedr. § 1, nr. 10.

Hvilke bestemmelser påtænkes fastsat med hensyn til, om hæfte skal fuldbyrdes i enrum eller i fællesskab?

Svar:

Forslaget er i overensstemmelse med en indstilling fra straffelovrådet, hvorefter straffeloven ikke — som nu — bør være til hinder for, at personer, der er idømt hæfte, udstår straffen i fællesskab.

Der foreligger imidlertid ikke på nuværende tidspunkt praktiske anstaltsmæssige muligheder for at gennemføre en anbringelse i fællesskab af personer, idømt hæftestraf; dette spørgsmål behandles sammen med andre anstaltsproblemer i et af justitsministeriet nedsat udvalg („anstaltsudvalget“).

Justitsministeriet har derfor ikke ment allerede nu at burde udarbejde nærmere ad-

ministrative regler vedrørende den omtalte ordning.

Straffelovrådet har i sin indstilling angivet visse retningslinjer:

„Rådet har overvejet, hvilke strafstørrelser der bør komme i betragtning, og om anbringelse bør være betinget af den dømtes samtykke. Efter rådets opfattelse bør der ikke i loven optages bestemmelser om disse spørgsmål, der mest hensigtsmæssigt reguleres administrativt. Grænsen vedrørende strafstørrelse bør ikke fastsættes højere end 14 dage. Principielle grunde taler for, at anbringelse ikke gøres afhængig af den dømtes samtykke, men at hans stilling til spørgsmålet tillægges væsentlig betydning ved afgørelsen i det enkelte tilfælde; man vil dog finde det rigtigst, at der, så længe der alene er tale om en forsøgsordning, kun sker anbringelse med den dømtes samtykke.

Efter rådets mening må der lægges afgørende vægt på, at ordningen mindst muligt berører de begunstigelser, der traditionelt er forbundet med hæftestraf. De dømte bør ikke hensættes sammen med fængselsfanger. De bør i alle tilfælde have ophold i enrum om natten,“

Denne udtalelse fra rådet vil danne grundlag for de administrative forskrifter, der til sin tid skal udarbejdes.

Spørgsmål 6.

Der ønskes indhentet en udtalelse fra de militære myndigheder, børneforsorgsmyndighederne og politiet om, hvorvidt den gældende bestemmelse i § 225, stk. 4, har haft præventiv virkning.

Svar:

Om det nævnte spørgsmål har justitsministeriet i løbet af 1964 indhentet oplysninger fra forsvarsministeriet, børneforsorgsmyndigheder samt politi og anklagemyndighed.

I. De militære myndigheder.

Forsvarsministeriet har i skrivelse af 13. november 1964 afgivet følgende udtalelse:

„ Således foranlediget skal man her ved henlede opmærksomheden på, at sager vedrørende overtrædelse af straffelovens § 225, stk. 4 — eller samme lovs § 230 — normalt ikke behandles som militære straffe-